

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567CollectionMythologia, Venise, 1567 - Livre VIIIItemMythologia, Venise, 1567 - VII, 05 : De Cygno](#)

Mythologia, Venise, 1567 - VII, 05 : De Cygno

Auteur(s) : Conti, Natale

```
","author_name_items":"Auteur(s)","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VII

[Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 05 : De Cygno](#)

est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VII, 05 : De Cygne](#)

est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VII

[Mythologie, Paris, 1627 - VII, 06 : De Cygne](#)

est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

non breuitatem sagittarum Herculis admiratus eas contrectauit, quarū vna dicitur in pedem Chironis decidisse, quare ille dictus est ex eo vulnere fuisse mortuus, & ob eximiam iustitiam, Deorumque cultum inter sydera relatus. Achrus vero & Erastrachus non interisse Chitonem ex illo vulnere inquitunt, sed centaurea herba, quam centaureū etiam vocant vulnere adhibita sanatu fuisse, quæ ab ipso postea vt inuentore vsus eius herbe fuit appellata, de qua ita meminit Virg. lib. 4. Georg. quam Centaureum vocauit;

Cecropiumq; thymum, & graueolentia centaurea.

At contra tetra absynthi natura, feri q;

Centauri, sordo peritorquent ora sapore.

Est enim & amara, & grauius olens illa herba. Quod si Centaurorum forma omnino in rebus humanis esse non potest, quæ causa antiquos compulit ad hæc ita fabulose constringenda? Patuit vt arbitror ex rebus Centaurorum gestis quid per hæc significare voluerunt. Nam in tam prodigiosa corporis forma, quæ humanitas, quæ iustitia, quæ temperantia, quæ pietas esse potuit? aut qui dimidium sui bellua teterrima extiterit, quo pacto non in maximas difficultates ob sua flagitia illabatur, patriamque & facultates per summam turpitudinem relinquere cogatur? Verum quoniam suus est virtuti vniuscuiusque locus, potestq; vel in turpi forma aliquando inesse virtus, idcirco ob æquitatem eximiam Chiron fuit inter sydera receptus. Per hæc igitur, quæ dicta sunt de Centauris, significare voluerunt antiqui, vno non esse immoderate indulgendum, neque cedendum cupiditatibus, neque manus in res alienas per vim iniiciendas, sed temperantia & iustitia in omnibus vti conuenire; cauendosque esse illos, qui turpissimo sunt corpore, quoniam mores plerunque corpori sunt similes. At contra illum esse finem omnium improborum, vt patriam, facultates, penates, liberos, uxores relinquere cogantur, & extorres aliam patriam sibi per inopiam querant. At nunc de Cygno dicamus.

De Cygno,

Cap. V.

Cygnus vero qui fuit ab Hercule occisus, & in auem sui nominis postea mutatus, dicitur Marii fuisse filius: atque multi eodem nomine dicti sunt. Memoriae prodidit Isacius Cygnum & Tenem quendam fuisse ab Achille cæsum cum ad Troiam militaret, vt est in his; *Ἰσάκιος δὲ ἱεὺς πατρὸς αὐτοῦ Τροίᾳ, ἀπὸ τοῦ ἑρῶτος τοῦ Ἡλίου, τῶν ἄλλων αὐτὸν ἔκτανε, ἅπῃ δὲ ἀνέστηκε.* Achilles cum ad Troiam militaret Cygnum & Tenem cecidit, verbo quidē Cygni, ac re ipsa Apollinis filium. Scriptum reliquit Pauf. in Atticis Cygnū Ligurum fuisse Regem eorum, qui habitauerunt in Gallia Transpadana laude mulicæ disciplinæ & artis clarum: qui cum mortuus esset, dicitur ab Apolline in auem sui nominis mutatus. At Lucianus in Dialogo, qui Cygnus inscribitur, Assellores fuisse Apollinis Cygnos commemorat, & amicos homines, mulicæ peritos, qui cum mortui essent, fuerunt in aues sui nominis mutati. Atque quamuis mulicæ sint de Cygnis fabulæ conchæ, vna tamen omnium fuit ratio fingendarum, assenratio scilicet poetarum, qui nihil sibi nō licere arbitrati sunt, modo principum suæ ætatis gratiam aucuparentur. Sic homines in Deos relati fuerunt; sic in varia animalium corpora cū suauitate orationis perueuerunt. Quid ergo? vt demonstrarent poetæ opima-

rum

Mythologia

rum arium expertem esse principem non oportere, immortalibus laudibus ad viuētium gratiam Cygni peritiam efferentes, eum & gratū Diis fuisse in-
quiunt, & post mortem vixisse, & in auem pulcherrimam, Apolliniq; sacra-
tam mutatum. Quippe cum mors communis sit omnibus, neq; vlla differen-
tia sit vel sanguinis, vel facultatum, vel dignitatis; nisi quis vi laudis & vir-
tutis communem omnibus vitæ metam perpetuitate nominis superarit.
Nunc dicendum de Harpyis.

De Arpyis.

Cap. VI.

10

HArpyiæ, quæ Stymphalides aues etiam vocatæ fuerunt, filix fuisse di-
cuntur Thaumantis & Electræ Oceani filix, ac sorores Iridis, vt scripsit
Hesio. in Theogonia in his versibus;

*Ἐκ τῆς Ὠκεανῆς ἠλυσσῆται τὴν Ἑλέκτραν
καὶ τὴν Ἰρίδα, καὶ τὴν Ἄελλο, καὶ τὴν
Ὀκύπετον τῆς Θάουμαντος, ἀλλὰ τὴν Ἄελλο.*

Oceano natam Thaumantas qui littora pulsat
Vxorem electram duxit. mox edidit Irim
Illi viro, Harpyias Aelloq; Ocypetenq;.

20

Acusilaus Neptuni ac Terræ filias fuisse credidit, Sosibius Phineï filias; quæ
vt patet ex superioribus Hesiodi carminibus tres fuerunt, Iris, Aello,
Ocypete. Quidam Celæno pro Iride subrogarunt. Alius Alopen, Acheloen,
& Ocypeten nominauit, vt etiam Hyginus. Stesichorus Thyellam addidit;
Asclepiades Ocythoen, Achæus Ocypoden. Has proditum est memoriæ ab
Isacio in Thracia habitare solitas, auresq; vrsorum, corpora vulturum, fa-
ciem virginum habuisse, fuisseq; alatas, & humanis brachiis ac pedibus; sed
vnguibus monstrosis, quæ omnia prope ita descripsit Virgil. libro tertio
Aeneidos;

30

Tristius haud illis monstrum, nec sequior vlla
Pestis, & ira Deum Strygiis sese extulit vndis.
Virginei volucrum vultus: sordidissima ventris
Proluuiæ: vncæq; manus, & pallida semper
Ora fame.

40

Has ad epulas aduolantes facit, & volucres idem poeta nominauit. has igi-
gitur Iouis canes fuisse memorant poetæ, ac rapaces dæmones; quæ additum
Phineï supplicium fuerint immixtæ. Nam scripserunt antiqui Phineum in
Bithinia iuxta fluuium Salmydessum Thraciæ habitare solitum, Age-
noris & Cassiopæ filium, vel, vt quibusdam magis placuit, Agenoris
& Phenicis; vt Apollodoro Neptuni, quem tamen in Paphlagonia regna-
se omnes narrant. Hunc aiunt nonnulli cum optio sibi data esset, vt vel cæ-
cus diutissime viueret, vel post certum tempus moreretur: cæcum consul-
to à Sole factum fuisse, & ab Agenoris temporibus vsque ad Argonautarum
nauigationem vixisse. Alii, quorum sententiæ accedit Sophocles, Cleopa-
tram vxorem fuisse narrat Boreæ & Orithyæ filiam, è qua Phineus duos
filios Crambim ac Orythum suscepit. Postea repudiata Cleopatra Idæam
Dardani Scytharum Regis duxit: tum adolescentes illi accusati sunt, qd
stuprum noueræ obrulissent, & à patre comprehensi ob id facinus capitis
damnati tandem ab Argonautis cognita illorum innocentia, & quæ inter
ipso